

NONSENS

KRETENSTVO UROĐENO U NAMA

VODIČ ZA PIZDARIJE
PRVI DIO

NONSENS

KRETENSTVO UROĐENO U NAMA

Kao što prije pisao, dobri kreteni mogu nauditi sebi samima, ne drugima. Dobri krenizam, nonsens ili krenstvo uređeno u nama, vodič za pizdarije. Volim pizdarije. Još kada se dogode bez posljedica po ikoga, nego je posljedica isključivo smijeh do suza. To je krenstvo koje je čovjeku potrebno da ga razoruža od finih Glembajevih manira ili finoće koju glumimo i to samo glavne uloge. To krenstvo te oslobađa tih činjeničnih i po meni nepoželjnih umjetnih ljudskih sranja.

Misli mi hlape. Prošlo je dosta vremena od tada. Tako da sada kad sam bez frenda možda nešto izostavim. Frenda, s kojim sam diplomirao krenstvo pri Fakultetu političkih znanosti, a odradili smo i post diplomski. Sve s odličnim uspjehom. Kada je prepričavanje doživljaja, nadopunjavanje jedan drugog na zaboravljene trenutke, to je onda potpunost, koja će mi malo u tekstu faliti. Baš sada mi fali Roki, da to bude detaljno. "Ono pravo, pravo", kako rekoše Edo Maajka. Izvući ću nešto što mi je još prisutno, što nije toliko hlapljivo.

Nama samima je bilo jasno da nam taj Fakultet kreten-
skih znanosti jako dobro ide, što je odlično. Pogotovo prak-
tični dio gdje ni od čega napraviš nešto ili još bolje, još više
ničega, što i je ujedno bolja ocjena na tom faksu. Napraviti
veće sranje, veća ocjena. Ovo je jedan od praktičnih zadata-
ka. Putovanje stopirajući od Novog Vinodolskog do Pule. Išli
smo se naći s prijateljima motoristima na susret u Puli. Kada
je to bio, onaj veliki susret, vrijedni spomena. Možda i sad je.
Ne znam. Ali ne vjerujem.

Roki je već bio "umoru". Kod svojih u Sabunikama, kraj
Zadra. Ja sam dolazio po njega i trebali smo put Pule. Bez
ikakvih zamisli da će se dogoditi, što se dogodilo. Imamo
auto, novce, ono što se ne smije, volje i što nam više fali. Fa-
lilo je. Bilo je to sve zajedno lijepo, ali monotono. Dosadno
se sada voziti do Pule i nazad. Još se svi tamo furaju na moto-
rima, a mi možemo staviti jedino ronilačke maske na glavu
i utrpati se nekom na motor. Vozeći se Roki prasne iz vedra
neba; "Znam!". Ja kažem; "Što ti kurac znaš. Znaš da ništa
ništa ne znaš, kao i ja". Kaže Roki; "Imam ga!". Meni se samo
nježno razvukle čube u nalik nečem kao radoznao smiješak.
Iščekivajući njegov plan koji je uvijek bio obostrano potvr-
dan, uvijek smo se složili oko svega. Nisu postojale riječi; "Ne
može se". Je li bila njegova ili moja zamisao. S pravom. To su

bile perfektne kretenske zamisli. Nekad i teško izvedive. Roki napokon izusti; "Plan je slijedeći. Stajemo u Novom Vinodolskom, ostavljamo auto, uzimamo samo najnužnije i dalje stopom". Moram priznati da je uvijek imao natprosječne ideje za razbiti monotoniju. Ovo je jedna od onih koje nisu opasne ideje. Tko pametan bi došao "umore" s autom, ostavio ga, uzeo dvjesto kunića da "ima love" i krene na put stopom od parsto kilometara samo s jedom majicom, ronilačkom maskom i perajama i ne smijem vam reći još s čim. Pomoći ću vam. Grincajg, nije. Mi kretena dva, Roki i ja. Obojenih glava, Roki u plavo, na meni nekakva isprana crveno-roza s pomiješanim smeđim i plavim. Uz stopiranje je bio plan, kada vidimo dobro mjesto za ronjenje, upadamo u more. S tim da je pravac uvijek bio usmjeren ka' Puli. I to je način putovanja.

Način na koji smo stopirali nije se razlikovalo od ostalih. Stojiš kao kreten, što i jesi, s ispruženim rukom i uzdignutim palcom. Dva kreten na cesti stopa i naravno da im nitko pametan ne staje. Dva kretena koja se nisu u dva sata pomakla niti dva metra. Shvatili smo da nešto treba mijenjati. Nemaš puno izbora. Kliker je proradio. Iz nas je krenuo, taj čudotvorni ples. Ta čagica koju nisi mogao ne zamijetiti, vozeći. Neko bi se samo nasmijalo i prošao, trubnuo, mahnuo, ali i dalje ništa. Dva kretena u to vrijeme devedesetih

obojenih frizura i goli do pasa. Nismo odasjali obećavajuće. Još uvijek se možemo vratiti po lovnu i auto. Ne odustajemo. To jednostavno više nije opcija. Nastavljamo s čagom i staje prvi auto. Uspjeh. Kada ono super komad. Pita kuda idemo, odgovor, spušteih vilica i otovorenih slinavih usta, u onom pravcu, pokazivavši rukom. Plan je proradio. Svih tih priča s vozačicama i vozačima se baš i ne sjećam. Nisu odisali nečim inteligentnim niti pametnim, ako gledate nas i njih koji su toliko ludi da nam stanu i povezu nas. Možda smo išli na isti faks. Kretenstvo. Ko' zna. Bili su to neformalni razgovori s iščuđavanjem vozača i nas koji nismo biti baš previše pri sebi, bistrih glava. Znate, nije grincajg. Ta lijepa cura nas je ostavio, ne sjećam se više gdje. Nastavili smo provjerenom taktikom čagice do sada neviđenih pokreta. Staje auto. Slovenske tablice. Unutra njih četvorica drmaju rakiju cijelim putem iz Slovenije. Gdje ima za četvero ima i za osmero. Tako da smo se utrpali nas dvojica i svih šest, nazdravljajući tom flašom rakije i razgovorom koji kurca ne razumiješ, na tom pijanom slovenskom, vijaugali cestom. Glazba u autu je bila glasna. Svi mi smo se u glas derali poslije svakog tko je nagnuo flašu te rakijetine, "Eeeeeee...!". Oni su išli na Krk i ostavili nas kod skretanja na krčki most. Tu mi je sada ona magla s početka. Mislim da su idući stali Englezi. Engleski mladi par. Popričat ću s Rokijem pa ću se ispraviti ako to nije

točno. Ne znam jesu li nam stali na putu tamo ili u povratku. Nebitno za sada. Samo se sjećam da smo ih počastili s onim s čim se ne smije, malo i okruglo, nekada i u raznim bojama. Bili su ugodno iznenađeni. Popraćeni odličnom glazbom dolazimo blizu prvog planiranog odredišta, gdje je isplanirana već unaprijed dogovorena ćorka. Kod prijatelja Vukovarca. Još u to vrijeme su bili smješteni po Jadranskoj obali u hotelima. Bilo je tu još i švere u busu i kratkih tura stopom. Stižemo u večernjim satima u Opatiju, smještamo se, a hotel u kojem smo smješteni ima diskač. Idealka. Na suhom si, imaš krevet, diskač par katova niže i dvjesto kunkača u džepu. Bili smo Bogovi. Oblačimo majice i spuštamo se u diskač, a ono majstor kaže, pedala. Kako smo odrpano izgledali, nije ni čudo. Ne može nam sad jedan redar sjebati plan. Odlazimo gore do frenda, nabacimo njegovu obleku i opet pred diskač, ovaj puta kao Glembajevi, a ne kreteni. Naravno, upadamo. Pijemo i izlazimo, pijani bez cvonjka. Ode dvjesto kunkača u nepovrat. Tako je bilo pravilo. Dok imaš, imaš kad nemaš, jebi ga nemaš.

Iduće jutro nastavljamo mamurni, ali puni entuzijazma. Malo se spuštamo u more roneći dolazimo sebi i opet na cestu. Zaboravio sam na zračni pištolj s ostima koji je s ostalim stvarima virio iz ruksaka. Naravno da se prehranimo.

Opet čagica i opet Slovenac. Dečko sam u autu. Sjećam se da je bio novi Peugeot dvjesto i nešto. Upadam kao divljaci, jer je gužva na cesti. Mokri od ronjenja. Osti vire iz ruksaka. Malo mu se primijetio strah u očima i vidjelo da je bila ishitrena odluka da nam stane. Međutim u jako kratkom vremenu se opustio, jer smo se počeli zezati ispričavši mu sve do sada. Pitao nas je kuda idemo, mi mu kažemo. On je išao do Rapca ili tu negdje. Bio je gay. To se vidjelo iz aviona. Mi s tim nismo imali nikakvih problema. Kako se kaže; "Budi ono što jesi, ali budi". Ja sam to vidio kroz čistu matematiku. Što više muških gejeva, više slobodnih komada za nas. Vrlo jednostavno. Uglavnom, jadnička smo zašprehali i objašnjavali da još samo malo, pa još malo, pa skoro smo tu. Jadan nas je odvezao cijelom obalom do Pule. Napravio je nekih dvjestotinjak neplaniranih kilometara, ali nam je bilo O.K. i njemu i nama. Više nama, ali jebi ga. Nekada se i to desi.

To već maglovito opisano putovanje je završio na moto susretu u Puli gdje smo stigli na vrijeme i proveli se odlično, da se ne sjećam baš puno.

Povratak ima svoju priču. To ćemo u drugoj....

Pozdrav od magistra kretenstva.... Ljubim vas sve.